Віра в невмирущість народного щастя (За драматичною поемою І. Кочерги «Свіччине весілля»). Твір 11 клас

Читаючи п'єсу Івана Кочерги «Свіччине весілля», ми пориваємо в події початку XVI століття. Перед нами постає Київ того періоду, поділений на Гору та Поділля, мов на два ворожих табори. Як дізнаємося пізніше, для такого розподілу була вагома причина. У княжому замку засіли нові непрохані володарі нашої землі – литовці. А під ними на берегах Дніпра повинен тягти жалюгідне існування справжній господар Києва, руський трудовий люд. Мов раб, повинен він працювати на прийдешніх панів у темряві свого поневолення, утрачаюча сили, зір, здоров'я, саме прагнення до волі. Та волелюбність не так легко згасити, як свічки по мужицьких хатах. Це почуття – не свічка і навіть не ліхтар. Це лісова пожежа, що от-от займеться в суху, на народну радість, пору. Достатньо тільки піднести до висохлої від принижень душі іскру – спалахне визвольне повстання, засвітиться Київ вогнями боротьбі.

Такою іскрою в п'єсі став головний герой, молодий зброяр Іван Свічка. Символічним є ім'я, що дав йому автор. Воно стає гаслом нового, вільнішого часу, гаслом, що проголошує невмирущість, вічність святого світла, правдивого вогню, що горить у грудях кожного патріота, кожного борця за волю. Образ Свічки пронизаний упевненістю у власній правді, у не переможності народу. Він стає ватажком у боротьбі за людські права, засвічує великий вогонь народної волі. «Кому ж і за світити, як не Свічці, на те і Свічка він!» – упевнені всі чесні кияни. Герой ладен пожертвувати життям задля людського добробуту. Не схиляє він голови ні перед погрозами лютих завойовників, ані перед їхніми катуваннями. Твердість його духу підтримує віра в щасливу долю всіх співвітчизників. І як би не намагалися іноземці поневолити їх, він упевнений, що народне свято ще наступить.

Гідною супутницею Свічки виявляється його наречена Меланка. Чиста і світла, ніжна і тендітна дівчина привертає увагу своєю лагідністю та безборонністю. Вона не може не підтримати свого коханого в його прагненні до волі. І хоча причина її втручання не загальносуспільна, а глибоко інтимна (палка любов до Івана), усе ж її внесок у боротьбу за загальний добробут виявляється дуже важливим. Меланка, може й не маючи гадки про це, іде на подвиг в ім'я ватажка ремісників. Вона стає символом самопожертви, символом чистоти думок, яка так необхідна для побудови нового світу, що не знав би лиха. Дівчина помирає, та не марно. Її смерть стає новим поштовхом у боротьбі з ненависними поневолювачами. Городяни вражені смертю дівчини. Проте Свіччине весілля ще не закінчилося, боротьба триває:

– А тепер на приступ!
До помсти всі! До волі! До борні!

Триває свято визволення. Радість переповнює людей, що стільки років жили в темряві. Тепер засвітилися вогні по всьому Києву. По всьому місту, мов чаші з вином, дзвенять мечі. Мов весільні пісні звучать бойові кличі. Не до радощів тільки гостям на цьому святі – литовцям. Скінчилася пора їхнього панування. Прийшов початок нової ери, в якій для гнобителів немає місця.

У п'єсі «Свіччине весілля» І. Кочерга проголошує свою віру в невмирущість народного щастя, упевненість у тому, що навіть у повній темряві «живий огонь» волі «чекає мить,

щоб ми його здобули», і ніщо не здатне його затушити. І яка б буря не лютувала, правда все одно буде палати в людських серцях, поки земля родить, поки зорі світять, поки живе хоча б одна справжня людина.